

РОЗДІЛ 1

ТЕПЕР

БРУК

— Як жінка може втонути у себе на подвір'ї, коли у будинку повно людей? — поліцейський свердлов мене поглядом наскрізь.

Я здригнулася. Сиділа на краю ліжка й намагалася зосередитись. Ридання Вігні було чути крізь стіни будиночка для гостей. Вона не переставала плакати, відколи тіло Кірстен дістали з басейну. Мої губи були забруднені блювотою Кірстен — ніби когось знудило просто мені в обличчя.

Не мало значення, носом я дихала чи ротом, — сморід проникав усередину. Її останній поцілунок був зі мною.

Парамедики не торкалися її губ своїми. Коли вони прибули, губи Кірстен уже посиніли. Вони відтягнули мене від неї, негайно застромили трубку їй у горло та почали закачувати повітря в легені.

Мокрий одяг обліпив мене мов гнилизна, кортіло його зірвати, але поліцейські не дозволили переодягнутися. Мені дали рушник, та й по всьому. З будиночка для гостей нікого не випускали вже десять хвилин — відколи змусили нас туди зайти. Головний будинок офіційно вважали місцем злочину, й нікому не дозволялося заходити в нього.

Мащини швидкої допомоги оточили подвір'я. Їхні вогні танцювали й виблискували мов різдвяні лампочки у вікнах. Утім це було не Різдво, й жодної надзвичайної ситуації теж уже не було. Вони приїхали запізно.

— Можливо, ви допоможете нам розібратися в цій плутанині, місис Лайонс? — продовжив поліцейський після того, як минуло кілька секунд, а я так і не промовила жодного слова.

Я втупилась у значок на його широких грудях: «Поліція Беверлі-Гіллз». Зуби в мене цокотіли, коли я нарешті заговорила вперше звідтоді, як він привів мене в спальню.

— Для мене все це теж не має жодного сенсу. Нічого з цього.

— Що ж, нам треба з чогось починати, і ви — логічна відправна точка, адже саме ви намагалися врятувати її, коли ми прибули.

Я напружилася від вибору його слів. Не хотіла такої відповідальності. Ніколи не хотіла. Він помітив мою реакцію і швидко продовжив.

— А ще той факт, що ви тут єдина, хто на наразі не поводить як божевільна. — Поліцейський усміхнувся, навіть тихенько гигикнув, ніби намагався пожартувати, але смішно не було.

Зненацька до кімнати ввірвалася жінка й відштовхнула його, наче той поліцейський драгував її. Він був у однострої, а от ця пані — в звичайному діловому костюмі. Дорогому. Від неї линули флюїди стервозного боса. Вона схрестила руки на грудях і вперлася ногою в каркас ліжка. *Doc Martens** виднілися з-під її штанів.

* Британський бренд взуття та одягу. — Тут і далі — прим. пер.

— Знаєте, Ітан має рацію. — Вона махнула чоловікові через плече, й він із розумінням кивнув мені. — Ви єдина людина, яка тримається. Маєте медичну освіту?

Я похитала головою і здолала бажання відвернутися від її проникливого погляду. Десять років навчання в католицькій школі навчили мене зберігати спокій і не відводити погляду.

— Гм-м... — вона ніби щиро здивувалася, але я не купилася на її гру. Не більше, ніж вона, мабуть, купилася на мою. — Зазвичай так спокійно до трупів ставляться люди з досвідом роботи у медичній сфері.

— Тут лише один труп, — випалила я, не замислюючись.

Вона нахилила голову до плеча, ніби збентежена. Довгий хвіст її зачіски переметнувся на інший бік.

— Перепрошую?

— Ви сказали трупи. — Я почервоніла, теж зненацька збентежена. — Це множина.

— Ви маєте рацію, я так сказала. — У кутиках її губ ховалася усмішка.

Я не могла зрозуміти, грала вона зі мною чи була щиро подивована. У будь-якому разі я почувалася некомфортно.

— Ваша реакція на все це, звичайно, цікава, місис Лайонс.

— Можливо, у мене просто шок, — сказала я, хоча це було не так, але вона цього не знала. Вона нічого не знала про мене. Я знизала плечима. — Кожен по-різному реагує на стрес.

Ще три місяці тому я поводитися б так само, як і всі інші за дверима цієї спальні, — істерила й ридала, розвалювалася б на шматки на щойно відремонтованій підлозі. Однак я стійка до стресів. По тому, як із тобою

стається найгірше, ти більше не боїшся, що станеться щось погане.

Не те щоб крик Нейт, від якого кров застигла в жилах, не налякав мене, як і решту. Налякав. Інакше й не могло бути. Я ніколи доти не чула, щоб хтось так кричав, і її крик долинав нізвідки.

Я разом з іншими вибігла з будинку, але вигляд тіла Кірстен, яка долілиць плавала в басейні, не вплинув на мене так, як на них. Усе, про що я могла думати, — як вона тримається на поверхні? А вона просто погойдувалася на воді, ніби вдавала «труп», як нас навчали під час уроків плавання в дитинстві. Яка жорстока людина думає так про свою подругу? Поки інші впадали в паніку, я була відірвана від власних емоцій. Повністю відсторонена. Раніше ніколи такою не була, але я вже не знала, хто я.

Це було найстрашніше.

РОЗДІЛ 2

ТЕПЕР

ВІТНІ

Двері спальні відчинилися. Офіцер вивів Брук. Вона досі була загорнута в брудний білий рушник. Підняла голову та обвела поглядом кімнату. Її погляд зупинився на моїх очах. Мабуть, вони здавалися мертвими. Так само, як і її очі.

Вона взагалі не мала тут бути. Що вона тут робила? Це все її провина.

Я схопилася з дивана й кинулася до неї, але Джейд підхопилася і спіймала мене, перш ніж я встигла дістатися до Брук, і потягнула назад. Я несамовито замахала руками. Просто хотіла зробити Брук боляче. Кулаками розбити її спокійне обличчя. Хтось мав за це заплатити.

— Віт, зупинися, просто зупинися, — закричала Джейд, щосили намагаючись мене втримати.

Я відштовхнула її та знову кинулася до Брук. Офіцер стрибнув перед Брук, закритив її своїм тілом. Він схопив мене за плечі.

— Юна леді, — суворо сказав він, хоча був набагато молодший за мене, — як щодо того, аби піти зі мною і витратити хвилинку на заспокоєння?

Це було не запитання, а прямий наказ. Через його плече я поглядами метала кинджали у Брук. Це ще не кінець.

Офіцер повів мене, мов покарану дитину, в спальню для гостей і зачинив за нами двері. Енергія Кірстен перепополнила мене. Кімната цілком належала їй. Разом зі своїм дизайнером вона провела тижні, вивчаючи веб-сайти та дошки на *Pinterest*, намагалася дібрати ідеальні меблі й кольори. Її будинок був безпечним прихистком. Ось як вона його бачила. Ось яким хотіла його зробити. Безпечним і комфортним. Вона була така добра. Дбайлива. Така мила. Усі любили її. Таке яскраве світло у світі, повному темряви.

І тепер вона померла. Отак просто. Її світло згасло.

Кірстен.

Мене розривали тяжкі ридання.

У нас була просто вечірка. Вечірка матусь.

Вечірка була в розпалі.

Вечірка Кірстен.

О Боже. Кірстен.

Ноги в мене підігнулися. Офіцер спіймав мене й допоміг дійти до ліжка, обережно опустив, ніби я могла зламатися. Цього не може бути. Нізащо. Це поганий сон. «Прокинься, — подумки кричала я. — Будь ласка, прокинься!»

Жінка з туго стягнутим у хвіст волоссям сиділа переді мною навпочіпки, її обличчя було на рівні моїх очей.

— Я детективка Перез, і я тут, щоб дізнатися, що трапилося з вашою подругою сьогодні ввечері, добре? — Вона вказала на двері позад себе, і її колега покvapливо їх зачинив. — Чи має цей спалах гніву якийсь стосунок до того, що сталося сьогодні ввечері з Кірстен?

Її запитання змусило мене заридати дужче. Не існувало такої частини мого життя, що не мала б жодного стосунку до Кірстен. Хіба вона цього не знала? Я хлипала, давилася хлипанням, намагалася це припинити, щоб відповісти на її запитання, але не змогла. Я кілька

разів уривчасто вдихнула, намагаючись зібратися на силі. Це не допомогло.

Детективка Перез спостерігала за тим, як я плачу, ніби чекала, поки я зупинюся, перш ніж запитувати, але швидко зрозуміла, що це не має сенсу. Я була надто розбита.

— Можливо, ми могли б почати з того, що ви всі тут робили сьогодні ввечері? — спитала вона.

Брук іще не розповіла їй про це? Про що вони тоді розмовляли? Я випросталася і прибрала волосся з обличчя.

— У нас була вечірка. — Це все, що я змогла вимовити, перш ніж нові ридання поглинули мій голос.

— Схоже, це був особливий привід, — вона своїм трішки кирпатим носом кивнула на мою сукню.

Це сукня від *Armani* за 12 тисяч доларів, але я не єдина була в дизайнерській сукні. Ми всі так вдяглися. Зачіски та макіяж теж зробили як для церемонії вручення премії «Оскар».

— Він справді був особливий, — промовила я крізь сльози. — Ми — членкині «Клубу матусь Західного Голлівуду». Сьогоднішній вечір мав стати для нас святом.

Перез здавалася розгубленою.

— Вибачте, але в мене немає дітей, тож вам доведеться роз'яснити мені трохи більше. Що це означає, що ви всі членкині клубу матусь? І що ви святкували?

— Ми всі мами, живемо в західній частині, й наші діти одного віку. Більшість із нас стали мамами вперше, й наші діти ще немовлята. — Я зробила паузу, намагаючись думати тверезо та пояснити, хто ми такі. Їй потрібно зрозуміти це про нас. — Знаєте, більшість клубів матусь такі — мами живуть в одному районі, діти одного віку, але ми не схожі на типовий клуб матусь. У нас є правила.